DIN NOU DESPRE CLUBURI ȘI SUPORTERII LOR

Cu totul întîmplător, apariția în ziarul nostru a articolului „Clubul și suporterii săi" (numărul din 14 ianuarie) a coincis cu primirea din partea șefului comisiei de educație și propagandă a clubului Rapid, tovarășul Nicolae Mitican, a unui material privind problema membrilor susținători. Lectura acestui material ne-a dezvăluit încă o dată cît de deficitare sînt raporturile dintre cluburi și marea masă a iubitorilor fotbalului, confirmînd, în același timp, justețea punctelor de vedere exprimate în articolul publicat.

Materialul primit ne înfățișează o situație și mai tristă decît am prezentat-o noi (bazîndu-se pe unele date mai vechi) a susținătorilor clubului giulești. Pare într-adevăr de necrezut, dar la ora actuală Rapidul are numai 421 de membri susținători, din Capitală și provincie, repartizați după cum urmează: din unitățile Ministerului Căilor Ferate — 98, din unitățile Ministerului Transporturilor Auto, Navale și Aeriene — 49, din unitățile P.T.T.R. — 4, din alte întreprinderi și instituții — 270. Dintre aceștia (și mai incredibil!) numai 20 și-au achitat cotizația pe întreg anul 1967. Adică tocmai în anul în care, pentru prima oară în existența sa, echipa de fotbal feroviară a cucerit titlul de campioană a țării!

Ne amintim și acum de zgomotoasele manifestări de bucurie ale miilor de suporteri rapidiști, care au însoțit marele eveniment din vara trecută. Dacă în acele zile cineva ar fi avut inițiativa unei colecte pentru echipa Rapidului s-ar fi vărsat în vistieria (cam săracă) a clubului zeci sau poate sute de mii de lei, judecînd după euforia publicului datorată succesului echipei. Oare atît de repede s-a consumat entuziasmul suporterilor?

Ne gîndim la miile de oameni care populează potcoava stadionului din Giulești chiar și la antrenamentele jucătorilor feroviari, ne gîndim la sutele de „microbiști" care însoțesc adeseori Rapidul pînă în cel mai îndepărtat colț de țară. Știu ei că cheltuielile necesitate de echipa de fotbal depășesc de regulă încasările de la unele meciuri? Le este lor atît de greu să-și achite cotizația lunară pentru a ușura eforturile financiare ale clubului?

Mulți dintre acești suporteri consideră că simpla lor prezență la jocurile echipei favorite și încurajările din tribune (fie chiar cu ajutorul clopotelor, trompetelor sau altor ustensile) îi absolvă de celelalte obligații pe care și le-au asumat față de clubul de care s-au atașat și cu care se mîndresc (pe nedrept) deseori. Pe niciunul dintre ei nu-l poate lăsa indiferent soarta clubului favorit.

Observațiile făcute cu privire la suporterii Rapidului sînt valabile și în cazul altor cluburi din țară. Pretutindeni se resimte insuficiența (pe alocuri chiar inexistența) contribuției materiale a membrilor susținători, ceea ce impune acțiuni mai eficiente în această direcție din partea conducerilor cluburilor.

Pozitiv este, astfel, faptul că clubul Rapid intenționează să dea un impuls mult mai viguros acțiunii de atragere a noi membri susținători și de activizare a celor mai vechi. Tuturor acestor membri susținători clubul le va da prioritate de participare la manifestările ce vor fi organizate în luna iunie, cu prilejul împlinirii a 45 de ani de existență a Rapidului, la excursiile ce se vor întreprinde în Franța, Uniunea Sovietică, Italia, Polonia, R.F.G. și în alte țări cu ocazia deplasărilor la diferite competiții a echipelor giulești. Membrii susținători vor avea întîietate în obținerea tuturor obiectelor confecționate special pentru aniversarea amintită, ca și a cărții (semnată de colegul nostru Ioan Chirilă) ce va fi editată cu același prilej.

Clubul Rapid ne anunță, totodată, că a pus în vînzare, la sediul său din Șoseaua Giulești nr. 18, ecusoane, fanioane și fotografii cu echipa de fotbal — campioană a țării.

Ar fi, desigur, de dorit să primim asemenea vești și din partea altor cluburi sportive, care se mențin încă, în mod surprinzător, într-o stare de inerție. Nu poate fi decît de regretat faptul că prin unele locuri se manifestă prea puțin interes față de această problemă, oarecum vitală, a suporterilor. Continuăm, încă, să primim la redacție scrisori ale unor cititori care se plîng de lipsa de solicitudine întîlnită la diferite cluburi. Sînt tratate cu o condamnabilă indiferență dorințele exprimate de iubitorii fotbalului de a deveni membri susținători ai unui club sau al altuia, de a obține insigne sau ecusoane, precum și fotografii ale fotbaliștilor îndrăgiți. Chiar și la unele cluburi care, în general, pot fi date ca exemplu pentru bunele lor raporturi cu membrii susținători se semnalează totuși, din cînd în cînd, anumite defecțiuni. De pildă la clubul Dinamo, care întîrzie de peste o lună să răspundă cererii unei suportere din Tr. Severin (Emilia Cipere, str. Cosminului 31) de a deveni membră susținătoare. Ori, dacă și în asemenea situații se manifestă neglijență sau dezinteres, este explicabil de ce numărul acestor susținători se menține scăzut.

Dată fiind perspectiva dezvoltării activității fotbalistice din țara noastră, care va angaja noi eforturi financiare, se impune o reconsiderare a raporturilor dintre cluburi și suporterii lor. Cluburile vor avea din ce în ce mai mult nevoie de sprijinul acestora și, în consecință, va fi necesar să-i cîștige și, apoi, să știe să-i păstreze.

C. FIRĂNESCU

PROGRAMUL RETURULUI CAMPIONATULUI DIVIZIEI NAȚIONALE A 1967—1968

Etapa I, 10 martie 1968

Steaua — Dinamo Bacău
Dinamo București — Petrolul
Jiul — Universitatea Craiova
Farul — Steagul roșu
Universitatea Cluj — A.S.A. Tg. Mureș
U.T.A. — Progresul
F.C. Argeș — Rapid

Etapa a II-a, 17 martie 1968

Rapid — U.T.A.
A.S.A. Tg. Mureș — Steaua
Steagul roșu — F.C. Argeș
Universitatea Craiova — Dinamo București
Progresul — Jiul
Petrolul — Farul
Dinamo Bacău — Universitatea Cluj

Etapa a III-a, 24 martie 1968

Farul — A.S.A. Tg. Mureș
F.C. Argeș — Universitatea Craiova
Rapid — Steaua
U.T.A. — Dinamo Bacău
Universitatea Cluj — Steagul roșu
Dinamo București — Progresul
Jiul — Petrolul

Etapa a IV-a, 31 martie 1968

Dinamo București — F.C. Argeș
Petrolul — Progresul
Universitatea Craiova — Universitatea Cluj
Steaua — Farul
Jiul — Rapid
A.S.A. Tg. Mureș — U.T.A.
Steagul roșu — Dinamo Bacău

Etapa a V-a, 7 aprilie 1968

Progresul — Universitatea Craiova
Rapid — Universitatea Cluj
Dinamo Bacău — Dinamo București
U.T.A. — Petrolul
Steagul roșu — Steaua
Farul — Jiul
F. C. Argeș — A.S.A. Tg. Mureș

Etapa a VI-a, 14 aprilie 1968

Universitatea Cluj — Petrolul
Universitatea Craiova — Dinamo Bacău
A.S.A. Tg. Mureș — Progresul
Farul — Rapid
F. C. Argeș — Jiul
Steaua — U.T.A.
Dinamo București — Steagul roșu

Etapa a VII-a, 21 aprilie 1968

Steagul roșu — U.T.A.
Universitatea Cluj — Farul
Petrolul — Universitatea Craiova
Jiul — A.S.A. Tg. Mureș
Steaua — Dinamo București
Dinamo Bacău — F.C. Argeș
Progresul — Rapid

Etapa a VIII-a, 5 mai 1968

Universitatea Craiova — Steaua
U.T.A. — Dinamo București
Jiul — Universitatea Cluj
Progresul — Dinamo Bacău
Petrolul — Steagul roșu
Rapid — A.S.A. Tg. Mureș
Farul — F.C. Argeș

Etapa a IX-a, 12 mai 1968

F.C. Argeș — U.T.A.
Steaua — Jiul
Dinamo Bacău — Rapid
A.S.A. Tg. Mureș — Petrolul
Dinamo București — Farul
Universitatea Cluj — Progresul
Steagul roșu — Universitatea Craiova

Etapa a X-a, 19 mai 1968

Jiul — Dinamo București
Dinamo Bacău — A.S.A. Tg. Mureș
Progresul — Steagul roșu
Universitatea Craiova — Farul
Rapid — Petrolul
F.C. Argeș — Steaua
U.T.A. — Universitatea Cluj

Etapa a XI-a, 26 mai 1968

Petrolul — Dinamo Bacău
Universitatea Cluj — F.C. Argeș
Rapid — Dinamo București
A.S.A. Tg. Mureș — Universitatea Craiova
Steagul roșu — Jiul
Farul — U.T.A.
Progresul — Steaua

Etapa a XII-a, 2 iunie 1968

Farul — Progresul
Steaua — Universitatea Cluj
F.C. Argeș — Petrolul
Steagul roșu — Rapid
Dinamo București — A.S.A. Tg. Mureș
Jiul — Dinamo Bacău
Universitatea Craiova — U.T.A.

Etapa a XIII-a, 9 iunie 1968

Rapid — Universitatea Craiova
A.S.A. Tg. Mureș — Steagul roșu
Dinamo Bacău — Farul
U.T.A. — Jiul
Petrolul — Steaua
Universitatea Cluj — Dinamo București
Progresul — F.C. Argeș

Corespondență specială

Selecționata divizionară învinsă la scor în Brazilia

La 21 ianuarie, selecționata noastră divizionară a întîlnit în localitatea Ribeirao Preto formația Botafogo, care activează în campionatul statului Sao Paulo. Meciul a avut un caracter festiv, fiind organizat cu prilejul inaugurării stadionului orășenesc, cu o capacitate de 50 000 de locuri.

Lovitura de începere a fost dată de deputatul Joao Mendonca Falcao, președintele federației de fotbal din Sao Paulo, care l-a reprezentat pe guvernatorul statului.

Formația braziliană a jucat excelent, impunînd un ritm căruia fotbaliștii români n-au reușit să-i facă față. Și astfel, la pauză gazdele conduceau cu 3—0 — Sicupira, Carlucci (2). La reluare, selecționata evoluează mai bine și reduce din handicap, prin punctele înscrise de Dincuță și Dan Coe (lovitură liberă).

Finalul meciului, însă, le aduce din nou în atac pe gazde care domină insistent și marchează de trei ori consecutiv prin Carlucci, Paulo Leao și Jairzinho și astfel meciul se încheie cu scorul de 6—2.

★

Au jucat formațiile:

BOTAFOGO: Dirceo — Zecarlos, Roberto, Carlucci — Pinto (Americo), Marcio — Jairzinho, Sicupira, Leao, Toto.

SELECȚIONATA DIVIZIONARĂ: Coman — Ivăncescu, Barbu, Dan Coe, (Mândoiu), Deleanu — Ghergheli, (Dumitriu III), Dincuță — Lucescu, Sasu, Ionescu, Kallo.

Petre CRISTEA

PRONOSPORT

REZULTATELE TRIERII PROVIZORII LA CONCURSUL PRONOSPORT NR. 3 DIN 21.I.1968

Categoria I: 4 variante cu 12 rezultate

Categoria a II-a: 87,5 variante cu 11 rezultate

Categoria a III-a: 661,5 variante cu 10 rezultate

fotbal

Un surplus de flotări în brațe pentru Circiumărescu care, în scurta perioadă de vacanță, a „cîștigat" în kilograme mai mult decît trebuie

Foto: Teodor ROIBU

LA PREDEAL, PRINTRE FOTBALIȘTII UNIVERSITĂȚII CRAIOVA

Predeal, 18 ianuarie. Prima escală a subsemnatului, însoțit de colegul Teodor Roibu, are loc la fotbaliștii de la Universitatea Craiova, cazați în vila Dunărea; o clădire plină de pitoresc în acest decor hibernal, înconjurată de brazi pudrați din belșug cu zăpadă, cu fațada spre semețele culmi ale Postăvarului.

Strîngeri de mîini „parafează" plăcuta revedere cu craiovenii, abia sosiți în camere de pe pîrtia Clăbucetului. Dar, foarte repede apar și... reprosurile:

— Păi, sigur. *„Strict aritmetic, da, valoric, nu"* — citează fundașul Mihăilescu un titlu din „Sportul", cu aluzie directă și la Universitatea Craiova, echipă care, după aprecierile noastre într-un articol-bilanț, se află — față de lider — la o distanță mai mare de două puncte.

Se încinge pe loc o scurtă și pasionantă dispută. Aflați în vădită inferioritate numerică, sîntem nevoiți să apelăm la unica tactică recomandabilă în asemenea situații: contraatacul argumentelor logice. Și, cînd nici această schemă nu se dovedește eficace, apelez la ultimele resurse:

— Băieți, trebuie să știți că sînt craiovean și numai așa înțeleg să vă ajut. Dacă, mă rog, voi credeți că Gheorghe Mitroi vă stimulează mai bine în munca de pregătire a returului, scriind că vă vede de pe acum campioni... Cum? Și el e oltean? Se prea poate, dar la... „Viața studențească". O declară chiar el în articolul voit scris cu o tentă glumeață.

Pînă la urmă repurtăm o victorie dificilă (dar de prestigiu), dat fiind faptul că partea adversă a folosit apărarea în scară, pe principiul ajutorului reciproc, la părerile lui Mihăilescu asociindu-se, rînd pe rînd, Mincă, Deliu, Bîtlan, Strîmbeanu.

Apare curînd și antrenorul Gheorghe Nuțescu (între timp el își schimbase treningul ud de sudoare cu o bluză uscată), fapt care ne permite să trecem la contraofensivă. Armele noastre, de astă dată: bineînțeles, creionul și bloc-notesul...

— *De cînd sînteți la Predeal?*

— *De miercuri 10 ianuarie. Mai rămînem aici cîteva zile, apoi — călîți și ozonificați — ne vom îndrepta spre Craiova.*

— *Am numărat aici doar 12 jucători: Pilcă, Vasilescu, Mihăilescu, Bîtlan, Deliu, Mincă, Ștefan, Adrian Popescu, Marian Popescu, Circiumărescu, Stănescu, Strîmbeanu. Oblemenco — știm — e în Brazilia. Unde sînt ceilalți?*

— *Sfîrlogea, Ivan, Niță și Oprea trebuie să facă față în acest timp unor obligații personale. Deselnicu și Marin Marcel sînt în plină sesiune de examene, iar Martinovici este în curs de... legitimare.*

— *Cu alte cuvinte, lotul dv. este destul de împrăștiat. Nu împietează această asupra pregătirilor?*

— *Într-o oarecare măsură, firește că da...*

— *Antrenorul principal, Robert Cosmoc, unde se află?*

— *De la cursul de perfecționare desfășurat la Snagov, a plecat direct la Craiova. Se va îngriji, printre picături, de pregătirea celor rămași acasă.*

— *Cum vedeți returul?*

— *Extrem de disputat și prin aceasta pasionant. Mai ales în noile condiții, cînd o serie de echipe, aflate la periferia clasamentului, vor încerca să scape de baraj.*

— *În ceea ce vă privește?*

— *Avem un singur meci mai dificil în deplasare: cu F. C. Argeș, care merge la titlu. În rest, toate meciurile cu adevărat grele le susținem acasă. Mă refer la jocurile cu Steaua, Farul, Universitatea Cluj, Dinamo București. Și cum pe teren propriu n-am pierdut nici o partidă de doi ani și jumătate...*

— *Cifric vorbind, 27 de puncte ca sigure...*

— *Cred că mai multe. S-a spus, deseori, că o dată cu construirea noului stadion, Universitatea Craiova va deveni o pradă ușoară pentru formațiile tehnice. Vezi dumneata: teren gazonat, fără smocuri, de dimensiuni la limitele superioare... Cu alte cuvinte, adio elan studențesc, adio „San Siro"... Știți cîte jocuri am susținut pînă acum pe noul teren? Două! Iar rezultatele: 4—0 cu A.S.A. Tg. Mureș, 4—2 cu Rapid... Opt goluri în epoca apărărilor betonate. Cu ce, vă întreb: doar este știut că elanul n-ajunge... S-a dus, așadar, povestea cu smocul de iarbă, cu terenul impropriu... Așa se va duce și aceea cu timiditatea noastră în deplasare.*

— *Spuneți-mi, vă rog, pe ce loc credeți că veniți în final?*

— *Pe podium, ca și anul trecut. Sau, dacă vreți, mai precis: pe locul 3, cel puțin...*

Am socotit în gînd „va să zică, la luptă cu Steaua și F.C. Argeș... Mai bine ca Farul, Universitatea Cluj, Rapid, Dinamo București, Petrolul...". Cît se poate de onorabil pentru o echipă așa-zisă de elan. După care am așezat, satisfăcuți, creionul pe masă, alături de bloc-notes.

Mai tîrziu, în hol, la plecare ne întîmpină fundașul Mihăilescu. De astă dată, fără reproșuri:

— *Cred că nu sînteți supărați. Între noi și ziariști se întîmplă... Di Stefano obișnuia foarte des...*

— *Știu, dar se numea... Di Stefano.*

G. NICOLAESCU

Serialul nostru

Coppi stabilise noul record mondial al orei pe o bicicletă specială, cu un angrenaj de 52 × 12, manivele de 171 mm și cauciucuri montate pe genți de lemn, cîntărind 120 grame la roata din față și 110 grame la cea din spate. La terminarea celor 60 de minute, Coppi acoperise 45,871 kilometri (vechiul record 45,840 km). Bucuria noului recordman mondial a fost însă de scurtă durată. Încorporat, el este trimis pe front în Africa de nord, în preajma liniei Mareth. Imediat după sosire, Coppi este luat prizonier de către englezi, la Cape Bône. Pentru el războiul se terminase. După aproape doi ani de prizonierat, în februarie 1944 s-a întors în Italia, pe motonava franceză „Cité d'Oran"

Pe șoselele Campaniei, Coppi, slab și ars de soare, reîncepu să pedaleze, împreună cu tovarășii săi Ricci și Leoni. Participă chiar la cîteva curse, iar în luna mai, de la Neapole se întoarse acasă la Castellania, făcînd drumul bineînțeles tot pe bicicletă.

Bruna, logodnica sa, îl aștepta. Între două antrenamente și o cursă, se căsătorir. În loc de binecuvîntare, tatăl soției sale îi spuse lui Coppi: „Cînd vă întoarceți din voiajul de nuntă, o să stăm de vorbă, să-ți găsim ceva de lucru. Așa poate vei lăsa bicicleta și-ți vei găsi o meserie mai sigură".

Dar Fausto ar fi preferat să moară decît să abandoneze sportul. În 1946, sub tricoul casei de biciclete Bianchi, Fausto Coppi cîștigă marea cursă clasică de primăvară Milano — San Remo. Evadat înainte de Briasco, împreună cu francezul Lucien Teisseire, pe urcușul Turchino, Fausto rămîne singur și pedalînd cu o ușurință incredibilă ajunge detașat la San Remo, sub porțocalii înfloriți. Teisseire și plutonul sosesc după 14 minute!

„Arriva Coppi!" au strigat spectatorii, văzîndu-l intrînd pe stadion. Din acea zi de martie, aceste două cuvinte vor deține stilul, bărbăția, performanțele marelui campion. Pentru regularitatea cu care sosea în marile curse era supranumit „il direttissimo" (acceleratul). Coppi va sosi mereu primul pe șosele, pe pistele velodromurilor, în virfuri de munte. Va ajunge mai ales singur, detașat de grosul plutonului, repurtînd victorii răsunătoare asupra celor mai mari campioni ai epocii sale, făcînd din bicicletă un instrument ce va sugera pagini de epopee reporterilor sportivi.

O astfel de victorie a fost cea obținută în turnirile cicliste din anul 1949. În apogeul formei sale sportive, Coppi va reuși eventul Giro

10 „IL CAMPIONISSIMO"

d'Italia — Tour de France, performanță pe care o va realiza, în afară de el, un singur ciclist în lume, francezul Jacques Anquetil.

Giro d'Italia, ediția 1949, va rămîne în antologia ciclismului prin ceea ce s-a numit „cavalcada fantastică" a lui Fausto Coppi. În etapa Cuneo — Pinerollo, într-o evadare solitară de 200 de kilometri, piemontezul a escaladat 5 virfuri de peste 2 000 m (Maddalena, Vars, Izoard, Montgenève, Sestriere). Era penultima etapă a turului și ceilalți matadori, semănați pe drumurile de gheață ale Alpilor, își recunoșteau înfrîngerea, în timp ce lumea sportului saluta pe noul campionissimo. La Milano, în tribuna velodromului Vigorelli, pe Coppi îl aștepta soția sa, Bruna, împreună cu fetița atît de îndrăgită,

„IL CAMPIONISSIMO" 11

Marina. Fausto le-a oferit lor tricoul roz și buchetul de flori acordat învingătorului. Marina va fi de atunci suporterа cea mai înflăcărată a tatălui său, pe care-l va ajuta să izbîndească în două întreprinderi extrem de dificile.

După 20 de zile de la victoria în Turul Italiei, Fausto Coppi se prezentă la startul Turului Franței ca principal favorit. Faima sa era atît de mare, încît ziarele franceze considerau participarea lui Coppi ca evenimentul cel mai de seamă din istoria cursei. Coppi avea un palmares remarcabil, dar la Turul Franței nu mai participase. Își asuma responsabilități deosebite: el punea în joc prestigiul său și al Italiei sportive, juca acum cea mai mare carte a carierei sale.

12 „IL CAMPIONISSIMO"

Și turul începu dezastruos pentru Coppi. După patru etape, pierduse 15 minute. Toți se coalizaseră contra lui. În etapa a 5-a Rouen — Saint Malô rupse furca bicicletei și părăsit de echipă, rămas singur, ca un cocor rătăcit pe șosea, pierdu încă 20 de minute, căzînd undeva pe la coada clasamentului. Aproape bolnav, deprimat, chemă seara la telefon pe soția sa, Bruna, căreia îi spuse: „Sînt sfîrșit, Bruna. De data asta nu cred că voi putea termina cursa. Nu știu ce se întîmplă cu mine. Poate că sînt foarte mulți împotriva mea. Sau nu știu eu să alerg ca ei în această cursă infernală, în acest Tur al Franței. Mîine vei citi ziarele cu știrea despre abandonul meu. Să nu crezi că mi-e teamă. Am dat tot ce am putut. Dar parcă sînt sleit de puteri."

„Eu — povestea mai tîrziu Bruna Coppi — știam că în astfel de situații sfaturile, chiar încurajările, sînt de prisos. Uneori e inutil să încerci, în cîteva fraze, mai mult sau mai puțin inspirate, să ridici moralul unui campion ca el. Mi-a venit însă ideea să-i sugerez Marinei ceva care să însemne o încurajare a noastră. Cînd să închid telefonul, Marina dori să audă glasul tatălui ei, și după ce-l ascultă îi spuse: «Vinci babbo, vinci per me» (cîștigă tăicuțule, cîștigă pentru mine). Marina avea atunci trei ani".

Din acel moment a început formidabila revenire. Nimeni nu credea că se pot recupera 35 de minute într-un Tur al Franței.

„Asul italian a fost învins", „Turul Franței este prea tare pentru Fausto", „Astăzi s-ar putea să asistăm la abandonul campionului italian" — scriau a doua zi în titluri groase ziarele pariziene. Convorbirea cu Marina era, se vede, necunoscută. Coppi nu a abandonat. S-a refăcut puțin în etapa contracronometru Sables d'Olonne-La Rochelle, a trecut convenabil Pirineii, unde se detașau Robic și Marinelli. Coppi aștepta cu nerăbdare Alpii; pe virfurile Izoard și Galibier avea să dea lovitura de grație adversarilor săi. În etapa Briançon — Aosta, Fausto a făcut o demonstrație care-i lăsă „bouche bée" pe specialiștii francezi. El pedala singur peste virfurile înălbite de zăpezi tîrzii, luînd un asemenea avans față de ceilalți cicliști, încît la Aosta preluă tricolul galben pe care nu-l mai ceda, mai ales că în a doua etapă contracronometru, Colmar — Nancy, superioritatea sa fu zdrobitoare. Și așa, Coppi a cîștigat „cursa eșecului său" cu un avans de 10 minute față de Bartali și 25 de minute față de Marinelli.

Ilie GOGA

(Va urma)

Dramatica biografie a lui Fausto Coppi (III)

„IL CAMPIONISSIMO"

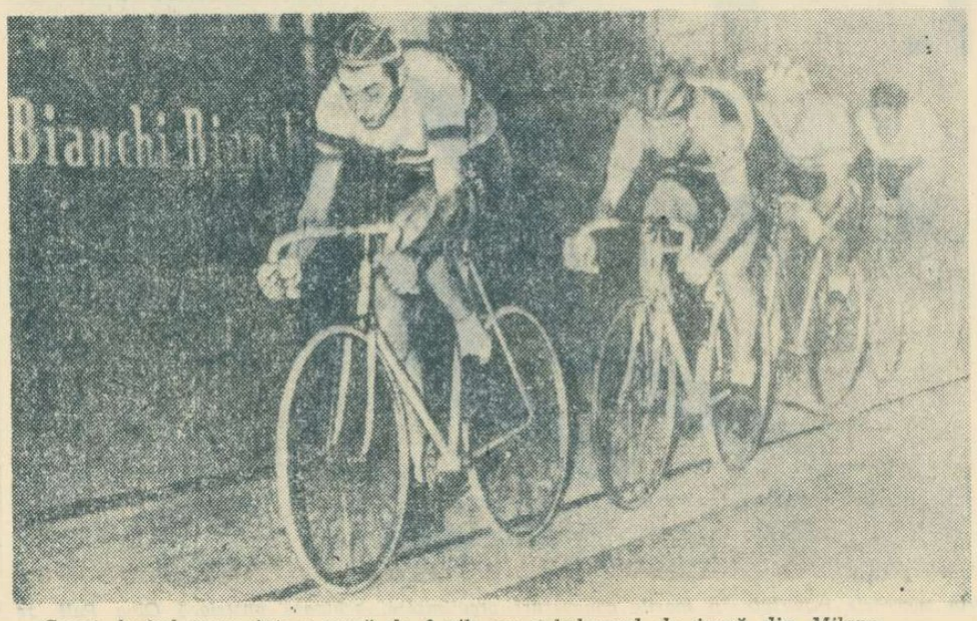

Coppi ducînd trena într-o cursă de 6 zile pe velodromul de iarnă din Milano